

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 179/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. L., K., zastúpeného advokátkou JUDr. K. A., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/2/2009 z 15. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. L. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2010 doručená sťažnosť Ing. D. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 6 Co/2/2009 z 15. decembra 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok“ alebo „napadnutý rozsudok“), ktorým krajský súd zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 39 C 88/2004 zo 7. júna 2007 v spojení s opravným uznesením zo 7. októbra 2008 (okrem výroku o čiastočnom zastavení konania) tak, že žalobu sťažovateľa o zaplatenie sumy 2 745 Sk (91,11 €) s príslušenstvom zamietol a nepriznal účastníkom náhradu trov konania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

«Krajský súd pri rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal zo stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 12. 2008, Cpj 23/2006 a v súlade s uvedeným stanoviskom dospel k záveru, že Stavebné bytové družstvo... (žalovaný v predmetnom konaní ako aj vo viacerých ďalších konaniach v skutkovo a právne podobných veciach) bolo oprávnené ako správca bytového domu, v ktorom sa nachádza byt sťažovateľa (žalobcu), vykonať vyúčtovanie skutočných nákladov na správu bytu sťažovateľa za časť roka 2004 (1-5/2004) ku dňu skončenia správy bytového domu, teda k 31. 5. 2004 a následne, že Stavebné bytové družstvo... (ďalej len „SBD...“) bolo oprávnené započítať pohľadávku voči sťažovateľovi, ktorá vznikla z vyúčtovania za 1-5/2004, proti pohľadávke sťažovateľa voči Stavebnému bytovému družstvu..., ktorú mal sťažovateľ z titulu preplatku za služby spojené s užívaním bytu za rok 2003. Krajský súd konštatoval, že Stavebné bytové družstvo... bolo na základe zmluvy o výkone správy uzatvorenej so sťažovateľom, oprávnené rozúčtovať skutočné náklady na jednotlivé byty, a to do 3 mesiacov odo dňa zistenia skutočných nákladov a že zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nezakazoval správcovi vykonať vyúčtovanie nákladov aj v priebehu roka.»

Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jeho označené základné právo, pretože vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď vec neposúdil komplexne podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), ale ju posudzoval podľa Občianskeho zákonníka, čím podľa neho došlo „k extrémnemu vybočeniu zo zákona a princípov práva ako takého. Krajský súd vychádzajúc z uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu sa takmer vôbec nezaoberal

posúdením práv a povinností Stavebného bytového družstva... ako správcu bytového domu podľa zákona č. 182/1993 Z. z., ktorý je zákonom lex specialis k Občianskemu zákonníku ako zákonu lex generalis. Zároveň týmto postupom došlo k nerešpektovaniu princípu právnej istoty, keď konajúci súd postupoval v rozpore s iným uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 180/2008, platnosť a správnosť ktorého nebola zo strany Krajského súdu spochybnená.“.

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľ odvoláva na relevantné ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. vysvetľujúc podrobne rozdiel „*medzi vyúčtovaním plnení vo vzťahu k celému bytovému domu ku dňu skončenia správa a rozúčtovaním plnenia na jednotlivé byty*“.

V nadväznosti na to sa sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti zameriava na z jeho pohľadu rozhodujúce skutočnosti, ktoré v okolnostiach daného prípadu buď neboli vzaté krajským súdom do úvahy, alebo boli nesprávne vyhodnotené. V súvislosti s tým poukazuje sťažovateľ na to, že:

- ak bol zmluvný vzťah pri výkone správy ukončený v priebehu roka, doterajší správca bol povinný odovzdať najneskôr v deň skončenia všetky doklady súvisiace so správou bytového domu novému správcovi a táto okolnosť fakticky bránila Stavebnému bytovému družstvu... (ďalej len „SBD...“ alebo „žalovaný“) vykonať rozúčtovanie na jednotlivé byty po skočení výkonu správy,

- zo zmyslu zákona č. 182/1993 Z. z. je zrejmé, že správca nemôže vykonať rozúčtovanie v priebehu roka a nie je to ani technicky možné,

- práva správcu bytového domu mali byť posúdené výlučne podľa zákona č. 182/1993 Z. z., a nie podľa zmluvy o výkone správy uzatvorenej 4. novembra 1994 medzi SBD... a vlastníkami bytov a nebytových priestorov... (ďalej len „zmluva o výkone správy“), ako to urobil Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uvedenom stanovisku,

- vykonanie rozúčtovania skutočných nákladov na jednotlivé byty (teda aj byt sťažovateľa) za mesiace 1-5/2004 nedovoľovalo samotné znenie zákona č. 182/1993 Z. z.,

- na vykonanie rozúčtovania nákladov na jednotlivé byty v priebehu roka 2004 nebol žiaden dôvod, keďže SVB... (nový správca, pozn.) *„pokračovalo v platení zálohových platieb dodávateľom plnení, ktoré započalo SBD...“*,

- pokiaľ ide o započítanie pohľadávky SBD... voči sťažovateľovi, podmienky započítania podľa § 580 Občianskeho zákonníka neboli splnené.

Podľa sťažovateľa krajský súd na tieto dôvody nebral zreteľ, aj keď ním boli v konaní predložené. Sťažovateľ dáva do pozornosti aj stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“), ktoré korešponduje s jeho názorom, že ak správca skončí svoju činnosť v priebehu kalendárneho roka, nemôže urobiť rozúčtovanie na každý spravovaný byt v dome.

Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, *„že závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne a Krajský súd sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že tým zásadne poprel ich účel a význam a boli aj v rozpore so skutkovým stavom“*.

Napokon sťažovateľ upozorňuje na dôsledky nesprávneho výkladu zo strany krajského súdu, ktorý vychádzal zo stanoviska najvyššieho súdu z 11. decembra 2008, ktoré sa netýkajú iba jeho, ale aj ďalších vyše 100 vlastníkov bytov a nebytových priestorov...

Sťažovateľ na základe uvedeného skutkového stavu navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. D. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/2/2009 zo dňa 15. 12. 2009 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/2/2009 zo dňa 15. 12. 2009 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľovi v sume 303,31 EUR na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. K. A... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 40 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd vychádza zo skutkových zistení urobených v predchádzajúcich konaniach, ak sa nerozhodne inak.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Právo na prístup k súdnej ochrane však nemá a nemôže mať absolútnu povahu. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Právo zaručené čl. 46

ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania. Ak fyzická osoba alebo právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 1257/08)].

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/01).

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co/2/2009 z 15. decembra 2009 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podstatou sťažnosti je vlastne tvrdenie o porušení uvedeného základného práva sťažovateľa nesprávnym skutkovým a právnym posúdením veci krajským súdom. Predložené námietky týkajúce sa skutkového posúdenia veci, ktoré podľa sťažovateľa podporujú jeho tvrdenie o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, sú v skutočnosti opakovaním námietok, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní pred krajským súdom, s rozhodnutím ktorého v rovine interpretácie zákonov polemizuje znovu v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Ústavný súd preto preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, t. j. z hľadiska možnosti preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom, porušenie ktorého sťažovateľ namietal.

Najskôr však ústavný súd pripomína, že je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a túto svoju právomoc vykonáva okrem iného aj rozhodovaním o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V rámci konania o sťažnostiach ústavný súd preskúmava aj právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktorými malo byť zasiahnuté do základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb.

Keďže ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, nie je povolaný k inštančnému preskúmvaniu ich rozhodnutí. V prípade, že sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu vydanému v občianskoprávnom konaní, nie je samo osebe v zásade dôležité, že je namietaná jeho vecná nesprávnosť. Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva zásadne neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, séria A, č. 299, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Právomoc ústavného súdu je založená výhradne na preskúmvaní rozhodnutí z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či takýmto rozhodnutím nedošlo k zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených práv alebo slobôd účastníka konania.

Ústavný súd nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Vzhľadom na to sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu posudzoval iba z hľadiska možnej kolízie so sťažovateľom označeným základným právom garantovaným ústavou. Pre oblasť dokazovania z toho vyplýva zásada, že ústavný súd sa v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zaoberá sťažnosťou len vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré sa týkajú tvrdenia sťažovateľa o zásahu do jeho základných práv

alebo slobôd, avšak nevykonáva dokazovanie vo veci samej, ktoré by v končnom dôsledku mohlo viesť k inému meritórnemu rozhodnutiu, než k akému dospel všeobecný súd.

Vo vzťahu k charakteru prerokúvanej veci (jej predmetom bol nárok na zaplatenie 2 745 Sk, t. j. 91,11 €) nemožno obísť skutočnosť, že Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) vylučuje (aj v prípade, že odvolací súd zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu vo veci samej) u tzv. bagatel'ných vecí možnosť podania dovolania (§ 238 ods. 5 OSP). Podľa názoru ústavného súdu nie je namieste, aby sa ich preskúmvanie bez ďalšieho uskutočňovalo v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Opodstatnenosť sťažnosti v takejto veci by prichádzala do úvahy iba v prípade zjavne extrémneho excesu zo štandardov, ktoré sú pre postup zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie ťažiskové. Ústavný súd na základe obsahu sťažnosti a namietaného rozsudku nedospel k záveru, že by danej veci bola táto podmienka splnená.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku vyplýva, že krajský súd nepovažoval za spornú existenciu a výšku pohľadávky žalobcu proti žalovanému a spornou ostala iba otázka možnosti započítania tejto pohľadávky s pohľadávkou žalovaného, ktorá mala vzniknúť z dôvodu nedoplatku z vyúčtovania skutočných nákladov za ústredné kúrenie, teplú úžitkovú vodu a studenú vodu za obdobie od 1. januára 2004 do 31. mája 2004 v súvislosti s ukončením správcovstva žalovaného vo vzťahu k bytu žalobcu.

Touto problematikou sa na podnet krajského súdu zaoberalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu, ktoré prijalo stanovisko pod sp. zn. Cpj 23/2006 z 11. decembra 2008 (ďalej aj „stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu“).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej podrobne venuje inštitútu započítania upraveného v § 580 Občianskeho zákonníka, ako aj obsahu zmluvy o výkone správy dospejúc k záveru, *„že účastníci konania založili svoj právny vzťah na citovanej Zmluve o výkone správy, a že k jeho ukončeniu došlo dňom 31. mája 2004. Týmto dňom ale nezanikol iba právny vzťah žalovaného voči žalobcovi, ale súčasne zanikol aj jeho právny vzťah voči všetkým dodávateľom služieb (t. j. dodávateľom tepla a teplej vody, elektrárňam,*

vodárňam a pod.). Ak v súvislosti s ukončením výkonu správy dodávateľa žalovaného urobili vyúčtovanie skutočných nákladov dodaných plnení pre žalovaného, je len logické, že žalovaný mohol následne vyúčtovať skutočné náklady so zálohovanými platbami žalobcu nielen za rok 2003, ale aj za obdobie od 1. januára 2004 do 31. mája 2004, t. j. ku dňu zániku zmluvného vzťahu. Z toho, že žalovaný pri skončení svojej činnosti bol v zmysle § 8 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. v znení do 30. júna 2004 povinný v zákonom stanovenej lehote predložiť žalobcovi ako vlastníkovi bytu správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, nemožno súčasne vyvodiť, že v súvislosti s ukončením správy nemožno vykonať v priebehu kalendárneho roka vyúčtovanie zálohových platieb so skutočnými nákladmi. Totiž nielenže žiadny právny predpis výslovne nezakazuje vykonanie takéhoto vyúčtovania, ale naopak jeho vykonanie zjednodušuje vyrovnanie majetkových vzťahov medzi účastníkmi, šetri ich náklady, ktoré by museli vynaložiť pri uskutočnení vzájomného plnenia a je plne v súlade s významom právneho inštitútu započítania. Navyše v prípade neuskutočnenia vyúčtovania pri skončení správy v priebehu bežného roka by bolo prípadné uplatnenie nároku na náhradu skutočne vynaložených nákladov pôvodného správcu (žalovaného) podstatne komplikovanejšie tak voči novému správcovi, ako aj voči vlastníkom bytov. Totiž správca pri výkone svojej činnosti vstupuje ako samostatný subjekt (odberateľ) nevyhnutne aj do ďalších právnych vzťahov a to s inými subjektami (dodávateľmi tepla, teplej vody, elektrickej energie a pod.). Tieto vzťahy, ktoré už nie sú upravené zákonom č. 182/1993 Z. z., vo svojom dôsledku znamenajú, že správca je špecifickým subjektom, ktorý od svojich dodávateľov odoberá služby pre vlastníkov bytov a nesie zodpovednosť za úhradu týchto služieb (plnení) a to v súlade s obsahom dohodnutých zmluvných podmienok. Tieto podmienky sa môžu odlišovať od podmienok, ktoré má dohodnuté s vlastními bytov, ktoré v konečnom dôsledku môže negatívne vplyvať na jeho reálnu možnosť uplatniť svoje pohľadávky. Ak pôvodný správca nie je v žiadnom právnom vzťahu s novým správcom, chýba zmluvný dôvod, na základe ktorého by si mohol od neho vymáhať náhradu nákladov, ktoré vynaložil do 31. mája 2004. Rovnako už nie je v zmluvnom vzťahu ani s vlastními bytov. Za týchto okolností treba rešpektovať jeho právo, aby v súvislosti s ukončením správcovstva mohol vyúčtovať svoje platby vo vzťahu k vlastníkom bytov, lebo zaniká ich vzájomný vzťah, ktorý treba vzájomne si vypořadat'.

Pokiaľ ide o možnosť započítania pohľadávky sťažovateľa s pohľadávkou žalovaného, krajský súd najskôr konštatoval, že ide o pohľadávky účastníkov, ktoré sú vzájomné, keď sťažovateľ má voči žalovanému pohľadávku z titulu preplatku za rok 2003 a žalovaný má voči žalobcovi pohľadávku z titulu vyúčtovania skutočných nákladov za ústredné kúrenie, teplú úžitkovú vodu a studenú vodu za obdobie od 1. januára 2004 do 31. mája 2004. Ide o pohľadávky, ktoré sú rovnakého druhu, keďže predmetom oboch vzájomných plnení je peňažné plnenie.

K otázke účinnosti započítania pohľadávky krajský súd uviedol, že stretnutie vzájomných pohľadávok nemá samo osebe právne účinky, ktoré nastanú až kompenzačným prejavom ku dňu stretnutia pohľadávok. Tento kompenzačný prejav je jednostranným právnym úkonom, ku ktorému sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítaciu námietku možno uplatniť potom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu zročnosti pohľadávky, ktorá sa stala zročnou ako posledná. K zániku pohľadávok v dôsledku započítania dôjde v rozsahu, v akom sa pohľadávky navzájom kryjú. Ak je niektorá z nich vyššia, zaniká len do výšky započítavanej protipohľadávky.

Krajský súd vychádzajúc zo spisového materiálu zistil, že žalovaný 31. augusta 2004 vykonal vyúčtovanie a následne aj rozúčtovanie nákladov za ústredné kúrenie, teplú úžitkovú vodu a studenú vodu za obdobie od 1. januára 2004 do 31. mája 2004. Pri tomto vyúčtovaní, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 8. septembra 2004, mu bol vykázaný nedoplatok v sume 2 590,28 Sk, ktorý bol odpočítaný od preplatku v sume 2 475 Sk za rok 2003, čím mu ešte ostal preplatok 155 Sk. Žalovaný uhradil tento preplatok sťažovateľovi 16. septembra 2004. Keďže po vznesení započítacej námietky žalovaným (27. marca 2007) a následne ešte 4. júna 2007 pohľadávka sťažovateľa zanikla započítaním s pohľadávkou žalovaného a doplatením rozdielu 155 Sk, krajský súd nemal inú možnosť, než rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 220 OSP zmeniť a žalobu sťažovateľa o zaplatenie sumy 2 745 Sk s prísl. zamietnuť.

Napokon sa krajský súd zmieňuje aj o stanovisku ministerstva financií, ktoré si v tejto veci vyžiadal a ktoré nasvedčuje právnemu názoru sťažovateľa, že správca, ktorý

skončí svoju činnosť v priebehu kalendárneho roka, nie je oprávnený vykonať vyúčtovanie a následné rozúčtovanie nákladov pre jednotlivých vlastníkov bytov. Poukazuje však na to, že v okolnostiach daného prípadu považoval za relevantné stanovisko najvyššieho súdu sp. zn. Cpj 23/2006 z 11. decembra 2008, ktoré bolo prijaté práve na podnet krajského súdu. To, že sa k tomuto stanovisku priklonil, odôvodňuje krajský súd tým, že účelom uvedeného stanoviska najvyššieho súdu *„je zjednotiť rozhodovaciu činnosť súdov na celom území Slovenskej republiky a umožniť tak účastníkom konania predvídať súdne rozhodnutia vo veciach, ktoré sú skutkovo a právne identické“*.

Z argumentácie, ktorou sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil, predovšetkým vyplýva, že porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy považuje práve stotožnenie sa so stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, v ktorom sa na rozdiel od stanoviska ministerstva financií pripúšťa možnosť vykonania vyúčtovania správcom a následného rozúčtovania nákladov pre jednotlivých vlastníkov bytov aj v prípade, ak správca bytového domu skončí svoju činnosť v priebehu kalendárneho roka.

Interpretácia hmotného práva krajským súdom, ktorý namietaný zmeňujúci rozsudok vo vzťahu k jeho výroku podľa názoru ústavného súdu ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil, nebola preto v danej veci spôsobilá založiť porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Závery krajského súdu, ktorý je orgánom verejnej moci primárne povolaným na výklad v danej veci aplikovaných ustanovení zákonov, podzákonných úprav a ustanovení zmluvy o výkone správy, považuje ústavný súd aj z hľadiska účelu a zmyslu ochrany ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv, za s týmto účelom a zmyslom konformné nevyžadujúce jeho zásah. V tejto súvislosti a potrebné zdôrazniť, že je predovšetkým vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku Slovenskej republiky v danom prípade aplikuje, a tiež to, či prihliadne aj na obsah zmluvných dojednaní upravujúcich práva a povinnosti účastníkov konania a ako tieto normy, prípadne obsah zmlúv interpretuje. K tomu je potrebné ešte dodať, že všeobecný súd je primárne zodpovedný za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Na iné právne hodnotenie a zmenu právnych názorov najvyššieho súdu utváraných pri jeho zákonných postupoch ústavný súd nie je oprávnený.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Ústavný súd uzavrel, že dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a ústavne akceptovateľné, a preto vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod znenie a zmysel právnych noriem a obsah zmluvných dojednaní aplikovaných v danej veci. Uvedené zistenie umožnilo ústavnému súdu dospieť k názoru, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co/2/2009 z 15. decembra 2009, ktorý v právnej veci sťažovateľa konal v súlade s príslušnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi pridŕžiavajúc sa pritom konštantnej judikatúry, nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva. Preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010